

ATT SEGLA I DIMMA MED EN NYKÖPT BÅT OCH OM DET FINA I ATT VARA MEDLEM I EN BÅTKLUBB

Att segla i dimma, det är som att träda in i en annan värld. Reglerna blir annorlunda. Tiden blir annorlunda. Reflexerna börjar leva ett annat liv.

Hanöbukten. Maj. Vi kan inte se längre än till peket. Det rör sig mörka fläckar framför ögonen. Det dova ljuset i dimman gör att synen påverkas. Runt om oss hör vi mistsignaleringsen från fraktfartygen. Båten, den nyinköpta L32:an rör sig långsamt från sidan i de gamla dyningarna. Jag mår illa. Min vän Doron, som tagit semester från sin doktorandtjänst på Oxford står upp vid rodret. Lutar ryggen mot akterstaget. Blåser högt i mistluren. Han är del av ett forskningsteam som ska utveckla ett protein som ska göra så att man ska kunna återställa synen hos blinda. Känns av någon anledning ironiskt just nu, när vi inte ser någonting. Vår lilla mistlur, antagligen helt meningslös i den här dimman, är ett arv från min förra båt. Som var ett arv från min far som hade den på sin första båt. En Fram-koster från 1892. Min pappa sålde henne för att han fick familj. Min förra båt var en Öresundskoster från 1932. Jag hade henne från när jag var 18 till 28. Jag sålde henne för att vi fått barn.

Vi har seglat från Marstrand, där jag köpt L32:an av ett dödsbo, i konstant motvind sen vi började. Men just idag har SMHI har lovat sydliga vindar. Vindar som kan ta oss hela vägen till Utlängan, har vi hoppats. Vi lämnade Ystad vid fyra på morgonen för att kunna utnyttja vinden så mycket som möjligt. Nu är klockan nio och ännu ingen vind. Doron blåser i mistluren igen. Jag sitter i min överlevnadsdräkt och läser, det är bara 7 grader varmt enligt termometern

och mycket fuktigt. Det bildas pärlor av vatten på min mössa medan jag läser ur boken *The Old Ways* av Robert McFarlane. Om att vandra. Om alla medeltida vägar i England som har tagit människor fram genom landskapen i ungefär samma takt som vi rör oss nu. I ett kapitel rör han sig också genom dimma. Vandrar rakt ut på en väg som bara består av enstaka pinnar som sticker rakt upp ur dyn. Om man avviker från vägen går man en säker död till mötes, tidvattnet tar dig.

Slutar att läsa. Lyssnar till fartygen runt omkring oss som signalerar. Var är dem? Doron pekar i en helt annan riktning än den jag tänkt mig. Ser dem oss? Kommer vi hinna se dem?

När jag tittar upp igen från boken har en trädgårdssångare satt sig bakom sprayhooden. Den sitter där, kurar ihop sig, skakar fukten från sina fjädrar. Efter några timmar kan vi mata den med kex direkt ur handen, döper den till Moses. Plötsligt ser jag en mås, i dimman ser den nästan ut som en örn. Sträcker ut sig.

Tio i tre lättar dimman. Plötsligt kan vi se några hundra meter. Inte till horisonten, men det känns lite lättare att andas utan det tunga grå blöta lakan som hängt över masten. Nu är världen alldeles vit.

Jag dricker kallt kaffe när jag ser henne, Gladan, som för fulla segel ligger nästan still mitt i Hanöbukten. Jag pekar ut henne för Doron. Det krävs militär för att för fulla segel, utan vind, i svallvågor från gårdagens sjö ligga helt still mitt

i Hanöbukten. Så försvinner hon bort igen. In i dimman. Och det grå täcket kommer tillbaka. Vi ger upp på Utlängan. Ger upp på vinden. Styr rakt norrut mot Hällevik.

Motorn arbetar i en egen takt. Jämfört med motorn på den gamla båten är den modern. Diesel. Volvo Penta MD11C. Bara storleken skrämmer mig. Ljuddämparen läcker. Så om vi inte har luckorna i sittbrunnen öppna så fylls båten upp med avgaser. Kylvattnet går genom ljuddämparen och eftersom den inte håller tätt så rinner vattnet ner i kölsvinet. Ingen av de tre läns pumparna som fanns ombord fungerar. I ett plötsligt infall innan jag åkte så köpte jag en portabel läns pump, den används nu för att pumpa ut det avgasbesudlade vattnet. Jag skriver upp alla fel vi upptäcker på ett paper, är än så länge inte allt för bekymrad trots att listan ändå är oroväckande lång – det är trots allt saker jag kan hantera själv, tänker att jag ska ha ett allvarligt samtal med besiktningsmannen när jag kommer hem.

Det är min tur vid rodret. Doron sträcker på sig. Bestämmer sig för att justera riggen. Vissa av stagen är märkligt slappa. Men blir bättre efter en stunds justering. Vi åker vidare. Följer kompasskursen vi lagt ut. Om vi inte hade varit så koncentrerade på dimman så kanske vi hade börjar reflektera närmare över den stående riggen; tittat efter noggrant. Toppen av masten är nämligen helt knäckt. Och har antagligen varit det sen vi först köpte båten.

Det här vet jag överhuvudtaget inget om när jag en vecka senare sätter mig ner på bryggan på Långholmen, i min överlevnadsdräkt, lycklig över att

komma hem, över att få träffa min familj. Den nya båten är hemma i tryggt förvar. Det är min pappa som ser att något är fel, han ser det på ett kort, som jag visar honom från seglingen en kväll några veckor senare. Toppen av masten lutar framåt. Dagen efter när vi står nere vid bryggan för att åka på en dagstur ser vi hur en spricka letar sig neråt masten. Dagsturen blåses av och vi ägnar dagen åt att masta av. När jag ber en båtgranne som byggt båtar att titta på blir han alldeles tyst och säger i följande ordning; ring säljaren, masttillverkare och försäkringsbolaget. Och det här är början på en lång spiral av samtal, mail mellan mig, dödsboet, besiktningsmannen, varvet där båten stod på land. Vem bär ansvaret? Alla säger att det är den andres fel.

Men det finns också en motvikt till allt detta tråkiga, oärliga. Båtklubben. Vartefter har människor jag bara känt igen från vår och höststädningen kommit fram och pratat med mig, gett mig tips om vad jag ska göra, vem jag ska prata med eller varit allmänt upprörda. Och varje gång jag tänker att nu har jag slängt alla båtpengar i sjön, nu säljer jag båten i ren förlust och börjar plantera växter på balkongen istället så har jag tänkt på alla de som kommit fram och försökt vara hjälpsamma. Det är det som är styrkan i att vara i en båtklubb, en gemenskap som gör att man faktiskt går fram och pratar med varandra, stöttar varandra.

Martin Johnson